

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Kerekes Szilvia ügyvéd (cím) által képviselt név (cím) I. rendű, név (cím) II. rendű felperesnek a dr. Bajáky Tamás ügyvéd (cím) által képviselt név (cím) I. rendű, név (cím) II. rendű, név (cím) III. rendű alperes ellen hagyatéki hitelezői igény iránt indított perében a Fejér Megyei Bíróság 2009. március 25. napján meghozott 5.P.20.862/2008/16. számú ítélete ellen az alperesek részéről 17. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az I-II. rendű alpereseket, hogy 15 napon belül fizessen meg a felpereseknek, mint együttes jogosultaknak 62.500 (Hatvankétezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperesek a 2006. szeptember 16. napján elhunyt H.Iné az I-II. rendű alperesek a 2006. május 23-án elhunyt N.L. törvényes örökösei, a III. rendű alperes volt házastársa.

A felperesek keresetükben 6 millió forint, ennek 2006. január 6. napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamata egyetemleges megfizetésére kérték az alperesek kötelezését. Követelésüket az alperesekkel szemben jogelődjük hagyatéki ügyében hozott hagyatékátadó végzésben megjelölt vagyontárgyak és azok hasznai erejéig terjesztették elő. A felperesek tényelődása szerint jogelődjük 6 millió forint kölcsönt adott az alperesek jogelődjének 2006. január 5-i visszafizetési határidővel. Az alperesek jogelődje haláláig tartozását nem fizette vissza. Csatolták az alperesek jogelődje által 2005. január 5-én írt és aláírt megállapodás elnevezésű okiratot, amelyben kötelezettséget vállalt a követelt tőke összeg 2006. január 5. napjáig történő megfizetésére. A felperesek jogelődje igényét az alperesek jogelődje után indult hagyatéki eljárásban érvényesítette, az alperesek a hagyatéki hitelezői igényt nem ismerték el.

Az alperesek ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték, először vitatták a kölcsön felvételét, majd arra hivatkoztak, hogy jogelődjük havi 70-80 ezer forintot

fizetett tartozására. A II. rendű alperes állítása szerint édesapja 2005. szeptemberében 2.850.000 forintot egyösszegben kiegyenlített a felperesek jogelődje részére.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az I-II. rendű alpereseket, hogy $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arányban fizessenek meg a felpereseknek 6 millió forintot és ennek 2006. január 6. napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamatát. Rendelkezése szerint az I-II. rendű alperesek a tartozás megfizetésére egymás közötti egyenlő arányban a 2007. augusztus 17-én hozott 4220/Kj/280/2006/33. számú hagyatékátadó végzés I. pontjában írt 17.400.000 forint értékű ingatlan $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányada, a III. pontban írt 750.000 forint értékű ingóvagyon $\frac{1}{2}$ - a nappali szoba ülőgarnitúrájának kivételével - a IV. pontban írt értékben a Sz.M. utcai ingatlanban található ingók $\frac{1}{2}$ részének erejéig, míg a II. pontban írt ingatlan $\frac{1}{2}$ részének helyébe lépett 880.633 forint és a Sz. M. utcai ingatlan nappali szobájában volt ülőgarnitúra $\frac{1}{2}$ része értékének helyébe lépett 9.000 forint erejéig kötelesek. A III. rendű alperest a követelésnek a meglévő hagyatéki vagyonból való kielégítésének tűrésére kötelezte.

Az I-II. rendű alperest a felperesek javára személyenként 180.000 forint perköltség, az állam javára külön felhívásra ugyancsak 180.000 forint illeték megfizetésére kötelezte. A meghaladó keresetet elutasította.

A megállapított tényállás szerint a felperesek jogelődje - ma már pontosan meg nem határozható időpontban - kölcsönt nyújtott az alperesek jogelődjének. Néhai N.L. 2005. január 5. napjáig az évek óta fennállt jogviszony alapján havi 70-80 ezer forintot teljesített a felperesek jogelődjének. Tartozása a megállapodás elnevezésű okirat elkészítésekor 6 millió forint volt. Az okiratban kötelezettséget vállalt tartozása 2006. január 5. napjáig történő kamatmentes visszafizetésére. A teljesítési határidőig vállalt kötelezettségének nem tett eleget.

Az alperesek jogelődjük hagyatékának átadása után a sz-i ingatlan $\frac{1}{2}$ arányú tulajdonjogát a III. rendű alperessel kötött tartási szerződéssel megszerezték. A ingatlant 2008. február 28-án értékesítették, miután az OTP Faktoring Zrt. javára fennálló 7.684.550 forint összegű, az ingatlanra feljegyzett követelés miatt indult végrehajtási eljárásban az ingatlan árverését kitűzték. A vevők az ingatlant 9 millió forint vételárért vásárolták meg, amelyből 8.119.367 forintot a végrehajtónak fizettek ki. Az I-II. rendű alperesek összesen 880.663 forint vételárban részesültek.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a megállapodás a Pp. 196. § (1) bekezdés a) pontja szerinti teljes bizonyító erejű magánokiratnak minősül, tartalma kizárólag akként értelmezhető, hogy a felperesek jogelődje az alperesek jogelődjének 6 millió forint ügyleti kamatmentes kölcsönt adott 2006. január 5-i visszafizetési határidővel. Az okirattal szemben az alpereseket terhelte annak bizonyítása, hogy a tartozás részben vagy egészében visszafizetésre került.

Kétségtelen, hogy az okiratban rögzített időpontban pénzátadás nem történt. A II. rendű felperes személyes előadását, mely szerint az okirat megerősítése volt a már korábban fennálló kölcsöntartozásnak, házastársa K.Zs. tanúvallomása alátámasztotta. A kölcsönadás tényét, összegerszerűség megjelölése nélkül T.L. és

T.L.né tanúvallomása is megerősítette. L.L. tanúvallomása bizonyította, hogy 2004-ben az alperesek jogelődje elismerte a tartozás fennállását. N.F.né tanúvallomása szerint az alperesi jogelőd halála után a III. rendű alperes a felperesekkel szemben fennálló tartozást elismerte. A tartozás fennállására vonatkozó felperesi állítást tovább erősíti, hogy a hagyatéki eljárásban a felperesek jogelődje által érvényesített hagyatéki hitelezői igényét és a tartozást III. rendű alperes N.F.né tanú előtt elismerte.

A fentiekkel szemben nincs kétséget kizáró bizonyíték arra, hogy alperesek jogelődje 2005. január 5. napját követően részteljesítést eszközölt. Nem bizonyította az I. rendű alperes állítását, mely szerint a csatolt okirat további, a részletekben történő teljesítéseket rögzítő résszel rendelkezett volna. Nem bizonyított az a II. rendű alperesi előadás sem, hogy jogelődje a perbeli tartozásra 2005. szeptember elején 2.850.000 forintot, 2005. január 5. napját követően pedig havi 70-80.000 forintot teljesített. A II. rendű alperesnek nem volt tudomása az általa állított részteljesítés időtartamáról. Ugyanakkor elismerte, hogy sem a kisebb, sem pedig a nagyobb összegű pénzátdásról okirat nem készült. Az elismervény hiánya a körülményekre figyelemmel egyrészt életszerűtlen, egyúttal cáfolja az I. rendű alperes nyilatkozatát a részletfizetésnek az okiratra történő feljegyzéséről. Sz.T.né és S.A. tanúknak a részletekben történő teljesítésre vonatkozó vallomása egyértelműen a megállapodás aláírását megelőző időszakra vonatkozott, az okirat aláírása utáni időszakra tanúvallomásuk kétséget kizáró bizonyítékként nem értékelhető. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperesek jogelődjének tartozása halálának időpontjában 6 millió forint volt, amellyel 2006. január 6. napjától a Ptk. 298. §-ának a) pontja alapján késedelembe esett, ezért a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti törvényes mértékű késedelmi kamatfizetési kötelezettség is terhelte. Tartozása a Ptk. 677. § (1) bekezdés c) pontja szerinti hagyatéki tartozásnak minősül. Az I. és II. rendű alperesek a hagyatéki tartozásért a Ptk. 679. § (1) bekezdése alapján felelnek, míg a Ptk. 679. § (3) bekezdése alapján a III. rendű alperes mint házastárs tűrni köteles, hogy a haszonélvezetével terhelt vagyonból a hitelezők követeléseiket kielégítsék. Az elsőfokú bíróság a Ptk. 680. § (1) bekezdése, a 670. § (1) bekezdése, 678. § (1) és (2) bekezdése, 679. § (1) bekezdése és a Pp. 216. § -a alapján rendelkezett az I-II. rendű alperesek helytállási kötelezettségéről.

Az ítélet ellen az alperesek fellebbeztek, annak megváltoztatását, a kereset elutasítását kérték. Érvelésük szerint az elsőfokú bíróság nem a Pp. 221. § (1) bekezdése szerint mérlegelte a bizonyítékokat és téves következtetéseket vont le. Megállapította, hogy az alperesek jogelődje által aláírt okirat nem a valós tényeket tartalmazza, az aláírás időpontjában a felperesek jogelődje a követelt 6.000.000,-Ft-ot az alperesek jogelődjének nem adta át. A II. rendű alperes előadását alátámasztó K.Zs. vallomása alapján állapította meg, hogy az okirat egy korábbi 6.000.000,-Ft kölcsönügylet megerősítését jelentette. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a tartozás fennállását bizonyította T.L., T.L.né, N.F.né tanúvallomása, holott csak közvetett módon szereztek tudomást a kölcsönügyletről, a szerződéskötés időpontjáról és a kölcsön összegéről nyilatkozni nem tudtak. Nincs tehát bizonyíték

a 6.000.000 forint tartozás fennállásáról. Az elsőfokú bíróság az erre vonatkozó megállapítását a II. rendű felperes nem bizonyított előadására alapította. Ezzel szemben az életszerűtlenségre és bizonyíthatatlanságra hivatkozással nem fogadta el a II. rendű alperes állítását, mely szerint jelenlétében néhai édesapja 2005. szeptember elején 2.850.000 forintot törlesztés címén a felperesek jogelődjének kiegyenlített. Az elsőfokú bíróság indokolatlanul nem fogadta el az alperesi nyilatkozatokat és bizonyításokat, ezzel szemben valamennyi felperesi nyilatkozatot és bizonyítást a felperesek javára értékelte anélkül, hogy azok megalapozottságát vizsgálta volna.

A felperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság az ügyben a tényállást a szükséges mértékben feltárta, a bizonyítékok Pp. 206. § (1) bekezdésében foglalt elveknek megfelelő együttes, okszerű, ellentmondásoktól mentesen értékelése eredményeként érdemben helyes határozattal marasztalta az alpereseket. Az ítélet tábla a döntést alátámasztó ténybeli és jogi okfejtéssel is egyetért.

A fellebbezési érveléssel szemben az ítélet tábla az alábbiakra utal.

Az alperesek végleges ellenkérelmükben nem vitatták, hogy a megállapodás elnevezésű okiratot jogelődjük írta, és aláírta, és az okirat alaki rendellenességét sem kifogásolták. Így a 2005. január 5. napján készült megállapodás a Pp. 196. § (1) bekezdés a) pontja szerinti teljes bizonyító erejű magánokiratnak minősül. Az ilyen okiratnak a Pp. szabályai szerint kötött bizonyító ereje van, a bíróság annak alapján köteles elfogadni, hogy az okiratot aláíró fél az okiratban foglalt nyilatkozatot megtette.

A megállapodásban foglalt nyilatkozat szerint az alperesek jogelődje elismerte, hogy az okirat aláírásakor a felperesek jogelődjével szemben 6 millió forint összegű tartozása áll fenn és kötelezettséget vállalt ennek 2006. január 5. napjáig történő visszafizetésére. A teljes bizonyító erejű magánokirat kötött bizonyító ereje az ellenkező bizonyításáig áll fenn, tehát ellenbizonyítással megdönthető az okirat tartalma. Az alperesek az okirat tartalmával szemben nem bizonyították, hogy jogelődjüknek a megállapodás aláírásakor nem, vagy kevesebb tartozása volt. Ugyanakkor a megállapodásban rögzített tartozás összegét a 11. sorszámú jegyzőkönyvbe foglalt II. rendű alperesi előadás nyomatékosan erősíti. A II. rendű alperes állítása szerint 2005. szeptemberében szerzett tudomást a tartozás fennállásáról, amikor néhai apja elmondta neki, hogy „tudod kisfiam tartozom ezzel a 6.000.000,-Ft-al...” a felperesek jogelődjének.

A Pp. 3. § (3) bekezdése és a Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében az alpereseket terhelte annak bizonyítása is, hogy jogelődjük a 2005. január 5-én fennálló 6 millió forintos tartozását haláláig a felperesek jogelődjének részletekben történő teljesítéssel kiegyenlítette. Az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte az alperesek

terhére a fenti állítás bizonyíthatatlanságát, az ítélet tábla e körben csak visszautal az elsőfokú ítélet helyes okfejtésére. Meghaladóan a részletekben történő teljesítésre vonatkozó állítást a II. rendű alperes már hivatkozott perbeli nyilatkozata tovább gyengíti, hiszen előadásából csak az következtethető, hogy 2005 szeptemberében jogelődjének a teljes 6 millió forint összegű tartozása fennállt. Az alperesek állításával szemben a felperesi és az alperesi jogelődök között évek óta fennállt jogviszonyra, a fennálló tartozás rendszeres írásba foglalására és a II. rendű alperes által állított jelentős összegű részteljesítésre és a perben feltárt bizonyítékokra figyelemmel helyesen utalt az elsőfokú bíróság arra is, hogy életszerűtlen a teljes tartozás közel fele részét elérő 2.850.000 forint írásbeli elismervény nélküli átadása.

Az ítélet tábla a fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint, a Pp. 253. § (3) bekezdésének alkalmazásával helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 82. § (2) bekezdése, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdése, a 4/A. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pervesztes I-II. rendű alpereseket a felperesek javára - a kifejtett képviseleti tevékenységgel arányban álló, az áfát is tartalmazó ügyvédi munkadíj mint másodfokú perköltség megfizetésére.

Budapest, 2009. november 10.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.,
a tanács elnöke

. Baloginé dr. Faiszt Judit s.k.,
előadó bíró

Dr. Hegedűs Mária s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: